

recht op geluk en zonneshijn, lijkt zijn eigen beeld hem als een donk're schaduw op haar helder wezen.

Wel heeft ze gelijk — hij is een lastpost, een dagelijksche storing in haar denken en handelen, een sukkel en geen man voor deze vrouw met haar behoefte aan liefde en genot.

Hij komt zich zelve voor als een hindernis en beletsel, niet alleen voor háár, maar ook voor zijn kinderen. Heeft Eva niet volkomen gelijk als ze hem aanspoort tot het zoeken van genezing, dáár waar men vermeent, die te vinden?

Wie zegt hem, of hij nog niet maanden sukkelend zal blijven, en mag hij zijn omgeving 't leven blijven verduisteren door zijn altijd durende klachten?

Van dat standpunt gezien heeft ze recht, meer dan dát zelfs, en nu bewondert hij haar in al haar geduld en toch voortleven in de maatschappelijke toestanden, alsof die stoornis haar niet treft.

Zou niet elke vrouw reeds lang klagen? — En in waarheid, zij uit zich nu pas, na zooveel maanden voor den eersten keer, althans in dien zin, als nu!

Maar toch — — zijn kinderen achterlaten — — — ook dát is voor hem bijna onmogelijk.

Waarom?

Hij weet het niet geheel te verklaren. Er is familie en er zijn vrienden en zoo dikwijls doen ouders eveneens, 't zij voor genoeg, 't zij gedwongen door gezondheidsredenen. Maar tot klaarheid komt hij niet. Liever gaat hij niet naar 't buitenland. Maar waar dan genezing te zoeken — en de mindere man dan? — Die menschen worden óók wel beter! —

„Zeg, Eva, hoe zouden die arme drommels allemaal genezen?”

„Wat zeg je, Henri, hoe of die lui uit het volk beter worden?”

En nu lacht hij vroolijk om haar verbaasd gezicht en haar waarlijk lief uiterlijk is één vraagteeken, en staan daar met groote, stijve letters de woorden duidelijk geschreven: „Wat raakt ons dat!”

„Wat denk jij dan, Eva?”

„Och, die zijn immers héél anders dan wij. — Dat is geen vergelijk, nonsens!”

Hij heeft geen lust het betoog verder door te zetten, dus hij zwijgt. Doch dat stilzijn is voor Eva onaangenaam. Ze rekt zich en ziet omhoog in 't licht. Verveling, toch met actie naar „iets” spreekt duidelijk, dus héél lang duurt haar zwijgen niet.

„Spreek er morgen zelf eens over met den dokter.”

„Over die badreis?”

„Ja!”

„Zoo erg kwaad is je plan misschien niet!”

Ze is al opgevlogen trots moeheid en zenuwen.

„Zie je wel, ik wist te goed, dat je een verstandige man bent!”

(Wordt vervolgd.)